

Riječ urednika

Poštovani čitatelji,

stranice ovog broja Obnovljenog života posvećujemo našem redovničkom subratu, rado pozivanom i slušanom egzortatoru, konfessansijeru, voditelju duhovnih vježbi, dragom profesoru, plodnom piscu te istaknutom teologu i filozofu p. Rudolfu Brajičiću, SJ, koji je svoje radove objavljivao i pod imenima Benjamin Ivaničin i Fabijan Božiković. On je naime nedavno navršio 80 godina života.

Naš časopis ima uistinu na mnogo čemu zahvaliti p. Brajičiću. Nije on bio samo njegov dugogodišnji revni i plodni suradnik nego i idejni začetnik njegova ponovnog izlaženja. Kao što je poznato, naš je časopis – namijenjen i akademskoj i široj javnosti – krajem 1919. godine pod tadašnjim imenom Život pokrenuo glasoviti povjesničar p. Miroslav Vanino, SJ. Časopis je pod tim imenom prestao izlaziti krajem 1944. godine jer se predviđalo da će ga nadolazeći protucrkveni režim ionako ukinuti – što se uostalom poslije i dogodilo sa svim katoličkim časopisima i glasilima. Nakon što su se krajem šezdesetih godina ovoga stoljeća iz više razloga počele javljati prve ozbiljnije napukline na jugoslavenskom komunističkom sustavu koji se pokazivao sve slabijim, p. Brajičić je u duhu Drugog vatikanskog koncila zamijetio kairós za ponovno izdavanje časopisa. Tako je časopis na njegovu inicijativu – s dodatkom obnovljeni – ugledao svjetlo dana o Božiću 1970. kao prvi broj za 1971. godinu. P. Brajičić je postao njegov prvi urednik i to je ostao do 1978. godine. A vodstvo uredništva od obnove časopisa, susljedno sljedećih deset godina, preuzeo je p. Rudolf Koprek. U tom je razdoblju p. Koprek pokrenuo i niz Biblioteka Obnovljenog života u kojem su objelodanjeni mnogi naslovi izuzetno dobro prihvaćeni u javnosti.

Prisjetimo se na kratko tek nekih, nesumnjivo značajnih, datuma, službi i djela iz bogatog opusa našeg svećara, p. Rudolfa Brajičića. On je kao treće i najmlađe dijete roditelja Špire i Ivanice rođ. Božiko-

vić ugledao svjetlo svijeta krajem Prvoga svjetskog rata, 12. travnja 1918. godine u Zenici gdje mu je otac bio u državnoj službi habsburške monarhije što je tada odbrojavala svoje posljednje dane. Obitelj se potom vratila u poljički kraj, u rodni Strožanac. Mali Rudolf pohađa osnovnu školu u Stobreču nakon koje ga otac šalje u klasičnu gimnaziju u Splitu gdje mu se počela buditi klica svećeničkoga zvanja pa stoga u trećem razredu postaje sjemeništarc s splitsko-makarske biskupije. Uvidjevši da će svoje svećeništvo najbolje ostvariti u Družbi Isusovoj, odlazi u osmi razred tadašnje klasične gimnazije u Travniku što su je vodili isusovci i 1936. godine polaže ispit zrelosti.

Otada započinje uobičajeni životni put jednog isusovca. U isusovački novicijat ulazi uoči blagdana sv. Ignacija, 30. srpnja 1936. godine u Zagrebu na Jordanovcu. Filozofiju studira od 1938. do 1941. na novoosnovanom (1937.) Filozofskom institutu Družbe Isusove smještenom u novicijatu na Jordanovcu; dvogodišnji didaktičko-pedagoški staž provodi u Dječaćkom sjemeništu na Šalati u Zagrebu; četverogodišnji studij teologije završava 1947. godine na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu; polaganjem ruku zagrebačkog nadbiskupa dr. Alojzija Stepinca zaređen je za svećenika 18. kolovoza 1946. godine te napokon od 1951. do 1952. obavlja u Dubrovniku završni stupanj isusovačke formacije, tzv. treću probaciju. Pod vodstvom prof. dr. Stjepana Bakšića piše doktorsku disertaciju pod naslovom *Utrum nomine 'Pater noster' secundum Sacram Scripturam prima tantum Persona an tota Trinitas intelligenda sit? koju je uspješno obranio 1956. godine.*

Otada djeluje kao profesor fundamentalne i dogmatske teologije na Teološkom, odnosno Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. U Hrvatskoj provinciji Družbe Isusove obnašao je odgovorne službe, primjerice: rektor Kolegija na Jordanovcu (1957–1961), nadstojnik Filozofsko-teološkog instituta (1969–1975), urednik Obnovljenog života (1971–1978) te voditelj treće probacije. Na razini mjesne Crkve p. Brajičić je bio član teološke komisije Biskupske konferencije Jugoslavije (1970–1979), potpredsjednik Hrvatskog mariološkog instituta pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu (1976–1977) te nacionalni tajnik Apostolata molitve (1984–1993).

U suradnji s drugim istaknutim piscima, započeo je 1977. izdavati teološki niz »Komentari dokumenata Drugog vatikanskog sabora«. Svojom neobičnom intuicijom, zavidnim spekulativnim darom te osobnim »željeznim« dnevničkim redom stvorio je uistinu hvalevrijedan život-

ni opus. Uvijek mu je na srcu bilo osuvremenjivanje kršćanske poruke, što je posebno došlo na vidjelo u njegovu možda najzrelijem djelu Bit i suvremenost Crkve. Posljednjih se godina sve više bavi filozofijom. Osobito se uhvatio u koštac s Kantom a plod toga sučeljavanja je njegovo zanimljivo djelo Opravdanje čistoga uma te Filozofski eksperiment.

Što nam donosi ovaj broj Obnovljenog života?

Našem je svečaru p. Brajičiću, a onda i ovom časopisu, koji je on ponovno pokrenuo, uvijek bilo na srcu praćenje filozofske, teološke, socijalne te općenito duhovne problematike suvremenoga svijeta i našega podneblja. I ovaj broj nastavlja tu tradiciju. Ponajprije, p. Brajičić svojim člankom u maniri izvornog mislioca na nov način promišlja staru problematiku naravne teologije ukazujući na činjenicu da je Bog također i apsolutan filozofski misterij. Iako ovo područje više ne pripada suvremenoj filozofskoj problematici, ovi će redci ipak bez ikakve sumnje biti zanimljivi stručnjacima i onima koji su osjetili čar klasične skolastičke spekulacije. Filozofi i teolozi zasigurno će se rado upoznati s francuskim dominikancem, filozofom i teologom A.D. Sertillangeom čije se pedesete obljetnice smrti prisjećamo ove godine.

Sudeći prema reakcijama, u javnosti je veoma dobro bio primljen članak o prvom cjelovitom tiskanom hrvatskom prijevodu Biblije čiji smo prvi dio objavili u prošlom broju. Drugi će dio, objavljen u ovom broju, zasigurno biti zanimljiv biblijskim i jezičnim stručnjacima.

Uznastojali smo da našem kritičkom promišljanju ne promakne ni rock-grupa Rolling Stones čije se gostovanje u sklopu europske turneje očekuje i u Zagrebu. Ovaj članak pripada nizu onih koji pokušavaju demaskirati današnje idole koji, ne birajući sredstva, prvenstveno mladima izmamljuju novac nudeći im za uzvrat životnu prazninu.

Dalje, naš se časopis u ovom broju djelatno uključuje u raspravu o Obiteljskom zakonu čiji se konačni prijedlog nedavno našao pred zastupnicima Hrvatskoga državnog sabora. U kritičkom se prilogu upozorava – pored ostalog – na temeljni nedostatak ovoga nacрта: čini se da se njime više potiče razvod braka nego njegovo očuvanje. Osim toga, u tom se prijedlogu zakona u rješavanju obiteljskih problema iznimno velika uloga daje centrima za socijalnu skrb koji za tu problematiku ipak nisu dovoljno stručno nadležni. U budućnosti će takvi ili slični centri u nažalost sve prisutnijoj obiteljskoj problematici jamačno imati važnu ulogu. Nije li upravo zadaća Crkve da se i ona uključi u djelovanje takvih socijalnih centara?! Uostalom, tko je više

od Crkve pozvaniji da progovori o ljubavi u obitelji?! Crkva svednevice i živi od iskustva bezrezervne ljubavi Krista Gospodina. Njegova je ljubav prema Crkvi i indikativ i imperativ svih međuljudskih, dakle i obiteljskih odnosa (usp. Ef 5,21–33).

Proteklog nas je mjeseca veoma obradovala vijest o ponovnom dolasku Svetog Oca u Hrvatsku koji će tom prigodom posjetiti Zagreb, Mariju Bistricu i Split. O okolnostima i nakanama toga posjeta imamo priopćenje iz Rima. Sveti Otac dakako dolazi iz pastoralnih razloga: svetom misom obilježiti će tisućusedamstotu obljetnicu grada Splita te u euharistijskom slavlju u Mariji Bistrici proglasiti blaženim slugu Božjega kardinala Alojzija Stepinca. Zar upravo nije čudesna snaga ovoga našega budućeg blaženika?! Takvu zaista imaju samo mučenici! Uostalom, njegov se beatifikacijski proces i vodio kao mučenički! Oko njega se narod osjećao sigurnim u vihoru Drugoga svjetskog rata; uz njega se, iako ponižen, ozloglašen i gotovo desetkovan, hrvatski narod osjećao jakim i ponosnim u danima prevrata; klečeći na njegovu grobu za vrijeme bezdušnog socijalističkog režima utjecao se njegovu zagovoru; slaveći pak svake godine u zagrebačkoj katedrali dan njegova odlaska jedinom Kralju prikupljao je – između ostaloga – i snagu za ostvarenje svoje samobitnosti koja je na ovoj zemlji moguća jedino u vlastitoj državi na koju svaki narod ima pravo. Stepinac nas ponovno okuplja i u ovim danima kad se pred nas stavljaju gotovo neispunjivi zahtjevi i kad se od nas traži psihološki heroizam. U takvim nas okolnostima uistinu ohrabruje vijest o ponovnom Papinu pohodu i proglašenju blaženim kardinala Alojzija Stepinca. Nadamo se da će novi blaženik našem narodu – upravo u duhu članka u ovome broju – probuditi želju za istinskim životom u Duhu.

Našem svečaru p. Brajičiću, koji još uvijek znanstveno radi i našim studentima – ovo mu je već stoti semestar! – nudi zanimljive teme u svojim seminarima, želimo obilje Božjeg blagoslova. Ad multos annos!

p. Ivan Šestak, SJ